

ГРАДУШКА

Слънцето надви на нивитѣ. Житата започнаха да прегоряватъ. Селянитѣ се изплашиха и бързаха день и нощъ да жънатъ. Татко ходѣше като боленъ, не можеше да намѣри жътвари, за да приберемъ навреме пшеницата въ „Лжката“.

Въ тази залисия дойде голѣмиятъ лѣтенъ празникъ Петровденъ. Нашитѣ жетвари се заготвиха да се върнатъ въ селото на почивка. Дойде татко, застана срѣдъ оженатата нива и дълго стоя на слънцето замисленъ.

Жетваритѣ ме изпратиха да докарамъ конетѣ, да ги натоварятъ за пѣтъ. Татко ме пресрѣщна, хвана ме за ржката и ме отведе при жетваритѣ. Той сви вежди, помжчи се да се усмихне и продума:

— Утре е Петровденъ, но ние нѣма да се върнемъ въ село. Ще отидемъ да оженемъ пшеницата въ „Лжката“. Прегорѣла е и, ако не бързаме, ще я загубимъ!

Жетваритѣ погледнаха баща ми изненадани. До сега не бѣше имъ се случвало да женатъ въ празникъ. Татко винаги имъ е говорилъ да вѣрватъ въ Бога и да почитатъ празднициѣ. Азъ погледнахъ запаленото отъ слънцето поле, почувствувахъ задухъ въ гърдитѣ си и ми стана мъчно, загдето нѣма да се върнемъ въ село.

„Лжката“ бѣше наблизко, но не потеглихме веднага. Събрахме оженатитѣ снопи, струпахме ги на купни, вечеряхме и по хладната тръгнахме на пѣтъ. Пристигнахме на нивата уморени. Оженахме десетина снопа, направихме мѣсто за спане и легнахме.

Татко не спа презъ цѣлата нощъ. Когато на ранина ни събуди за работа, той бѣше оженалъ голѣмъ харманъ. Заловихме се на поста, но бавно напредвахме изъ нивата. Жетвата стана още по-трудна, когато пекна Петровденското слънце. Класоветѣ пукаха и се ронѣха.

Закусихме и пакъ заженахме. Слънцето се издигна надъ главитѣ ни и запали въздуха. Надъ пшеницата се понесоха едри слънчеви кръгове.

Жетваритѣ нѣмаха желание да приказватъ. Единствениѣ думи, които често слушахъ, бѣха:

— Вода!.. Изгорѣхъ за водица!

Татко на нѣколко пѣти дига глава да гледа небето. То бѣ чисто и приличаше на жарка пепель. Нѣмаше облаци, но татко бѣ неспокоенъ. Три пѣти подъ редъ го чухъ, какъ въздъхна дълбоко. Къмъ обѣдъ той се обезпокои много и каза на жетваритѣ:

— Днесъ не трѣбваше да женемъ. Много съгрѣшихъ!

— Богъ, като гледа прегорѣлата пшеница, ще ни прости! — обади се първиятъ жетваръ.

— Не, не биваше, всичко е въ Божиитѣ ржце!..

Къмъ обѣдъ на небето се пукна облаченъ пашкулъ, откъсна се отъ далечния гребенъ на жълтия баиръ и тръгна къмъ насъ. Татко се обърна, дълго го гледа и рече: